

*„Kibagyhatatlan! Napjaink Budapestjén játszódó,
véresen komoly és borzasztóan vicces regény. Új kedvencet avattam!”*

– Lóránt –

PAPA
körút

FELKAI ÁDÁM

FELKAI ÁDÁM

PAPA
körút

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Írta: Felkai Ádám

Szerkesztette: Moskát Anita
Borítóterv: Rác-Stefán Tibor

Copyright © Felkai Ádám, 2015

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2063-384X
ISBN 978 963 399 299 9

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2015-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Balogh József, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Réti Attila, Széll Katalin
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ez a regény semmilyen formában nem létezne a feleségem, Adrienn nélkül, aki az egyik leghumorosabb ember a világon azok közül, akiket ismerek. Mondjuk szüksége is van rá ahhoz, hogy átvészelje a vészterhes időket, tehát lényegében engem. Hálás vagyok a szüleimnek, akik megpróbálták derék embernek nevelni, és a húgomnak, Dórának, akinek először meséltem. És talán szokatlan módon, de anyósom sem maradhat ki, akinek isteni főztjei nélkül sokkal szürkébbek lennének a napok, és emiatt ezek a lapok is.

Köszönöm a Könyvmolyképző Kiadónak, hogy ezt a páratlan lehetőséget megteremtette, és így sokunk, kezdő írók, el tudunk jutni Önhöz, az olvasóhoz. Legmélyebb hálám illeti Moskát Anitát, aki nem csak kiváló regényeket ír, de hozzájárult ahhoz, hogy ez a könyv is jobb és élvezetesebb legyen.

Legvégül pedig köszönöm a tisztelt olvasónak, hogy ezt a könyvet választotta, remélem tetszeni fog neki ez a villamosút a tavaszi Budapesten.

0.

– **T**ÜCSÖK HALOTT.
– Á, szóval tücsök volt! Nem is tudtam.

Négyen álltak az elegáns irodában. Három öltönyös férfi, akik mind állatfejet formázó maszkot viseltek. Egy róka, egy fekete párduc és egy hófehér nyúl. A negyedik ezüsthajú, bagós hangú, teltkarcsú hölgy, sötét kosztümben, aki a mutató- és középső ujját az asztalra dőlő férfi nyaki ütőerére illesztette. A férfi öltönyt viselt, ahogy a jelenleg függőleges testhelyzetben lévő társai is, maszkja pedig valamiféle rovarot ábrázolt, ezek szerint tehát tücsköt.

A tücsökálarc az oldalán feküdt az asztalon – alatta mindenféle papírok –, és úgy bámult a társaságra. Kissé félrecsúszott azonban a férfi fején, mert a szemnek vágott résekből őszes barna haj türemkedett elő.

– Érdekes – vakarta az állát a maszk alatt Róka. – Én mindig Hangyának hívtam, és egyszer sem tiltakozott.

– Pedig egyértelmű, látja a csáprágókat? A tücsök leveleket rágcsál, a hangya viszont összeszed mindenfélét, és becipeli a bolyba. Egészen más alakú szerv szükséges ehhez – mondta Párduc.

– Nahát! – mondta Róka, és közelebb lépett a tetemhez, hogy jobban tudja tanulmányozni.

– Azonkívül zöld.

– Mi zöld?

– Hát a tücsök színe. Zöld hangya nincsen, csak fekete és vörös.

Meg talán arany.

– Egész biztos?

– Azt hiszem.

– Azt mondja, hogy a Földön sehol sem él zöld hangya? Sem Ausztráliában, sem Afrikában, de még Indiában sem? Arrafelé minden különös dolog megtörténik. Olvastam például egyszer egy jógíról...

– Talán ennek mégsem most van itt az ideje, Róka úr – szólt a teltkarcsú hölgy.

Róka elhallgatott, majd lassan megfordult. Vihar előtti csend telepedett a szobára.

Róka és az idősödő hölgy farkasszemet néztek.

– Egyelőre még én vagyok ennek a kócerájnak a vezetője, és én döntöm el, hogy mikor minek van itt az ideje – emelte fel a hangját Róka.

– És Nyúl úrra nem gondol?

Róka szeméből hirtelen eltűnt a harag. Ha nem is félelem, de legalábbis bizonytalanság váltotta fel.

Mély levegőt vett.

– Magdika – szólt Róka –, fordítsa le, legyen olyan kedves, Nyúl úrnak, hogy Hangya úr, akarom mondani: Tücsök úr sajnálatos mód eltávozott közülünk, és ez ügyben vizsgálatot rendelek el.

– Köszönöm – mondta Magdika.

Magdika éppen nagyon lelkesen magyarázott latinul, amikor Róka közbevágott:

– Ja, és mindenképpen nézzon utána, hogy létezik-e zöld hangya.

Ezután némán kilépdelt a szobából.

I.

– SZERINTEM ÉPPEM MEGGYILKOL VALAKIT – suttogta Edina.
A Jászai Mari téri McDonald’s egyik emeleti asztalánál üldögélt, és a mobiltelefonjába beszélt. Odalent, a kivilágított Nagykörúton egy sárga Combino villamos hajtott fel a Margit hídra. Szemben, a járdán részeg társaság vonult el dülöngélve egy bezárt illatszerbolt kirakata előtt, miközben hangosan és rémesen artikulálatlanul énekelték kedvenc csapatuk indulóját. A szörnyű lárma elnyomhatta a nő hangját, mert beszélgetőtársa visszakérdezett:

– Hogy mit csinál?

Edina közelebb tartotta a szájához a telefont.

– Meggyilkol valakit.

– Ne már, Edina, megint kezded?

Edina elkomorodott. Csinos, szőke hajú, nem túl vékony, éppen nem „molett” nő volt, a húszas-harmincas évei fordulóján. A mosolya bármely férfit levett a lábáról, és talán mert tudta ezt, sokat mosolygott. Persze az sem zárható ki, hogy csak gyakran volt jó kedve.

– Hogy érted azt, hogy megint? – kérdezte.

– Ahogy mondom – érkezett a férfihang a mobilból. – Képtelen vagy bárkivel anélkül találkozni, hogy az illető szerinted ne lenne sorozatgyilkos, háborús bűnös, esetleg pederasztá, aki a pincéjében egész óvodát tart rabságban.

– Jó, a pederasztában tévedtem... – forgatta Edina a szemét.

– Meg szegény Vili bácsi, a technikatanárunk sem vezetett koncentrációs tábort.

– Nem tudhattam, hogy ötvenháromban született. Jóval idősebbnek tűnt a koránál.

– Mert tüdőrákja volt. De most nem ez a lényeg. Én még emlékszem a múltkori randidra.

– Ez nem randi.

– De lehetne. Mi lenne, ha végre hagynád, hogy valaki rád nyomuljon?

Edina szabad kezével beletúrt a hajába, és vakargatni kezdte a fejbőrét.

– Neked sincs senkid, bratyó – mondta.

– Mert nekem nem is kell.

A lépcsőn magas, öltönyös férfi tűnt fel. Kezében piros műanyag tálcá, amin több becsomagolt hamburger sorakozott.

Balázs.

– Most le kell tennem – mondta Edina. – De remélem, tudod a dolgod.

– Igen, ha hajnali kettőig nem jelentkezel, küldöm a lovasságot.

– Így van – mondta Edina, azzal kinyomta a telefont, és visszasüllyesztette a zsebébe.

– Mit eszünk? – kérdezte, arcán a varázslatos mosollyal.

Balázs lerakta a tálcát, és leült Edinával szemközt.

Sötét hajú volt, világos bőrű és hűvösen jóképű. Edina legalábbis így nevezte: hűvösen, noha tisztában volt vele, hogy nőtársai inkább a szívdöglesztő szót használták volna. Ám Edina érzett valamit a férfiban, ami Patrick Batemant, az *Amerikai pszicho* szintén szívdöglesztő, ugyanakkor vérszomjas főhősét idézte benne.

– Mindenféle húsból hoztam – mondta Balázs, és végigmutatott a tálcán. – Van marha, disznó és csirke.

Edina és a hűvösen jóképű férfi Csaba Séf Hipnotikus Főzőegyetemén találkoztak. Edina az odajáró hölgyekkel ellentétben nem az esetleges vagy inkább remélhető feleségkorszakra való felkészülés részeként iratkozott be. Egyszerűen csak szeretett jókat enni, és azt gondolta, hogy a legolcsóbban úgy hódolhat a kulináris élvezeteknek, ha az ételeit saját maga készíti el. Meg amúgy tanulni – bármiről is legyen szó – sosem haszontalan. Hogy Baláznak mi a célja a főzőcskézéssel, arról neki fogalma sem volt.

A tanfolyamot minden kedden délutántól egészen estig tartották itt, a Jászai Mari térről nyíló egyik utcában, ő és a férfi pedig egy irányba mentek haza. Illetve nem csak egy irányba mentek, hanem a csoportból egyedül nekik nem volt autójuk. Számításba véve a tanfolyam borsos árát, ez nem is volt olyan nagy csoda. Legalábbis Edina részéről. Ő úgy kuporgatta össze pár év alatt a beiratkozási pénzt. Ám Balázs a ruhái alapján megengedhetett volna magának akár egy jobb autót is. Megfejtethetetlen rejtély volt, hogy méregdrága öltönyében miért kapaszkodik a villamoson, az egyszerű halandók közt.

Edina természetesen gondolhatott volna arra, hogy a férfi őt akarja felcsípni, ezért otthon hagyta a kocsit, azonban olyan nőként, aki a krimiírodalmat az anyatejjel szívta magába, hajlamos volt megjegyezni minden apró részletet. Így azt is, hogy a férfi már

a legelső alkalommal sem jött autóval. Meg amúgy sem érzékelt *olyan* jeleket felőle.

Ám jelek ide vagy oda, csak úgy alakult egész sokszor, hogy hosszú sétákat tettek meg együtt, jobb időben nem is szálltak villamosra, hanem elgyalogoltak a Nyugatiig, amerre Balázs lakott, és ahol Edina felszállt a hazafelé tartó metróra. És nem is ez a mostani volt az első alkalom, hogy beültek valahová.

Mikor együtt vacsoráztak, szinte másról sem beszélgettek, csak az ételekről, a főzésről és hogy miként teljesít az éttermi konyha. A számlát közösen fizették, Edina ragaszkodott hozzá, még akkor is, ha ez a havi költségvetésének sürgős újratervezésével járt együtt.

A mai estén azonban valami olyasmi történt, amit nem tudott nem észrevenni. Mert rendben, hogy a bátyja szavaiban van némi igazság, és sokszor megszalad a fantáziája. És ebben talán valóban a rengeteg elfogyasztott krimi lehet a ludas. Ugyanakkor...

Az órának úgy lett vége, mint rendszeren: kóstolót tartottak, mi egymást, elbúcsúztak, és megkapták házi feladatnak Csaba séftől, hogy térjenek be valamilyen étterembe, és próbálják kitalálni az ott felszolgált húsokról, honnan valóak. Mivel szép volt az idő, Edina inkább az ellenkező irányba, a Duna felé indult, hogy tegyen egy sétát, Balázs pedig egyetlen szó nélkül csatlakozott hozzá. A folyópartig azonban már nem jutottak el, mert a McDonald's ablakában a férfi megpillantott valakit. Na jó, ez nem biztos, inkább csak benyomás, mint megfigyelés, de Edinának az volt az érzése, hogy ezért mentek be a gyorsétterembe.

Balázs viszont azzal indokolta, milyen érdekes lenne éppen a tipikus mekis hamburgerhús származása után kutakodni. Edina ugyan nem volt igazán éhes, de a kegyetlen ügyeleti beosztása

miatt jó ötlet volt a feladatot minél hamarabb letudni, valamint mivel a benyomásában sem volt biztos, némi unszolást követően beleegyezett.

Aztán felsétáltak az emeletre, leültek a körútra nyíló ablak mellé. Ekkor történt a következő furcsaság. Balázs elővett egy kis bőrdobozt, és felnyitotta. A dobozban színes bogycsok voltak. Kivett egyet, elnézést kért, és azt mondta, elfelejtette bevenni a gyógyszerét, majd elrakta a dobozt, és bejelentette, hogy most lemegy, megveszi a burgereket és valami innivalót is a gyógyszerhez. Azzal ott sem volt.

Elég különös, hiszen minek vette elő és vitte le kézben a gyógyszert (ha egyáltalán gyógyszer volt az a pirula)? Miért nem vette be egyszerűen, amikor már visszaért az innivalóval? Persze elképzelhető, hogy nem akart lent, a pult előtti sorban ilyesmivel szöszmötölni, de sietett lenyelni, nehogy túlságosan elkéssen vele. Amilyen precíz ember, nyilván zavarják az efféle mulasztások. Az pedig Edinát, aki nővérként dolgozott, egyáltalán nem lepte meg, hogy egy ilyen látszólag erős férfinak lehet valami baja, ami miatt rendszeres gyógyszerre szorul.

Fentről azonban azt látta, hogy odalent Balázs nekiütközik valakinek, aki a pult mellett harapta a hamburgerét, és még az illető narancsdzsúszát is kilötytyinti kissé. Szabadkozott, majd odébbállt, ám nem a pulthoz ment, hanem elsietett a vécé irányába. És nem is került újra elő. Kis idő múlva az ismeretlen végzett a hamburgerrel, megitta a dzsúszot, de rátörhetett a szükség, mert ő is a vécé felé vette lépteit.

Edinának kétsége sem volt, hogy a pirula a narancslében végezte, és valami vizelethajtó lehetett. Balázs pedig talán éppen ezekben a pillanatokban gyilkolja meg az ismeretlent a Meki budijában.

Ekkor telefonált a bátyjának, hogy emlékeztesse őt a szokásos ügymenetre, tehát ha nem jelentkezik hajnali kettőig, hívni kell a rendőrséget.

Persze talán megint túlzásba esett, és szó sincs semmiféle furcsaságról, de valahogy képtelen volt elhinni, hogy véletlenek pusztán összjátékáról lenne szó. Másrészt elszaladni sem mert, hiszen mi van, ha a férfi tényleg nem csinált mást, csak szédült, megtántorodott, és a vécében kicsit lemosta hideg vízzel az arcát, majd bevette a gyógyszerét. És miért baj, ha ennek a másiknak nem sokkal később kellett pisilnie? Ez olyan szokatlan? Ha valaki megiszik egy akkora pohár dzsúsz, az rendszerint ilyen következményekkel jár.

Edina ettől kezdett megnyugodni, gyorsan fel is idézte magában azokat az eseteket, amikor következtetései kínosan félrevitték. Hiszen a krimikben általában a nyomok csak gyilkosságra, bűnesetre utalnak, és akinek rááll az esze az efféle gondolkodásra, az a hétköznapi életben természetesen előforduló jelekből is bűneseteket olvas ki. Talán a pszichiátria már ki is talált valami nevet erre: patológikus bünténylátó, vagy valami ilyesmit.

– Hogyan csináljuk? – kérdezte Edina, és örült, hogy végre eljutott a felismerésig: a krimiolvasó énje belezavar a valóságos életébe. Hiszen amúgy egy magas, és talán hűvösen, de mégiscsak jóképű férfival vacsorázhat együtt. Aki még gazdag is... Nem kell mindig mindent csak azért elrontania, mert túl sok ponyvát olvas.

– Nos, szerintem mindketten ehetnénk az összesből, és ha íz alapján nem megy, legfeljebb lefizetek valakit a vezetőségből, hogy árulják el, honnan szerzik be a húst.

– Jó ötlet – mondta Edina, és bár nem tudta, hogy Balázs viccel-e a lefizetéssel kapcsolatban, nem is érdekelte, már nyúlt is az egyik hamburgerért.

Ekkor valóban azért pillantott a férfitra, hogy kellemes megjelenésében egy kis megnyugvást találjon, és hogy valamennyire fel is mérje őt: vajon el tudna-e képzelni vele adott esetben egy kapcsolatszerűséget. Ha valamit, nyomokat ezúttal biztosan nem keresett. Sőt amennyire ez lehetséges, kikapcsolta a nyomolvasó radarját. Ám bármennyire is erőlködött, mégiscsak észrevett valamit a férfi ingén.

– Leszakadtak a gombjaid – mondta Edina komoran, és a burger érintetlen maradt.

– Tessék? – hökkent meg a férfi.

– Az ingedről. Kettő is.

Balázs lenézett az ingére, zavartnak tűnt. A rendszerető énjét nyilván nagyon bánthatta az eset, pláne, hogy Edina észrevette ezt, és még szóvá is tette. Tehát az arcán halványan felfedezhető boszszankodást okozhatta ez is. Ahogy más is.

– Nyilván a mosógép művelte. Eléggé siettem délután, meg sem néztem, mit veszek fel.

Edinával ekkor kezdett csak igazán forogni a világ.

Biztosan tudta ugyanis, hogy az a két gomb még megvolt, mielőtt Balázs elment volna a vécére. Valamint épp ilyen biztosan tudta azt is, hogy egy ilyen férfi sosem venne fel olyan inget, amin nincs meg az összes gomb. Akkor sem, ha öltözködés közben megszólalna a légósziréna. A legfélelmetesebb mégis az volt az egészben, hogy miféle szörnyű titkot rejtegethet, amiért még azt is vállalja, hogy szétszórtnak tűnjön egy nő előtt.

– Nem a mosógép volt – csúszott ki Edina száján.

– Nem? Honnan tudod?

– Mert az előbb még megvolt. Mind a kettő ott díszelgett a helyén, mielőtt elmentél volna a kajáért.

– Tévedsz – mosolygott Balázs nem teljesen magabiztosan.

– Nem tévedek.

Edina ekkor már tudta, hogy kár további terveket szőni, ez a férfi úgy menekül majd előle, mint tigris a bozóttüztől. Még ha nem is gyilkolt meg senkit, már tud valamit Edináról: jó megfigyelő. Mármost az emberek általában rosszul érzik magukat attól, ha valaki ennyire odafigyel rájuk. Hiszen a többség csak bele akar simulni a tömegbe, és ha elvesztik a hangyaboly biztonságát, haragszanak arra, aki miatt magányosan maradtak.

Férfiak esetén mindez kiegészül azzal, hogy egy férfi előbb vágya magánál okosabb nőre, mint olyanra, aki könnyedén átlát a hazugságain, és ezt még nem átallja meg is mondani neki. Edinának volt alkalmja ezt a saját bőrén megtapasztalni.

– Nem tévedek – ismételte meg Edina. Kínos csend telepedett rájuk. A hamburgerek sorfala úgy festett kettejük közt az asztalon, mint valami marcona testőrség, ami még nem döntötte el, hogy a király vagy a királyné oldalára áll kenyértörés esetén.

– Rendben, akkor nem tévedsz. Nyilván a végében vesztettem el. Olyan fontos ez? Inkább együnk!

– És még gyűrött is – folytatta Edina.

– Mi gyűrött?

– Hát az inged. A mellkasod tájékán. Mintha nekidőlten volna valaminek, vagy neked dőlt volna valaki más. Mondjuk a hátával.

– Remélem, nem arra céloz, hogy a szlozin befizettem némi férfi-férfi akcióra. Kezdjük ott, hogy nem is lett volna elég rá az idő.

– Mutasd a tenyered! – követelte Edina, miközben tisztában volt vele, hogyan festhet kívülről. Illetve remélte, nem úgy fest, ahogy elképzeleli: teljesen örülten.

– Minek?

– Csak mutasd!

Balázs oldalra sandított, majd mély levegőt vett, és egy pillanatra mindkét tenyerét felvillantotta:

– Elégedett vagy? Nem szőrös, mint azt láthatod.

– Nem is arra vagyok kíváncsi. Megmutatnád még egyszer?

– Miért? Ki akarod olvasni a sorsomat? „Ma este együtt fog vacsorázni egy furá gombfetiszta tenyérjőssel.” Ezt már tudom, köszönöm szépen.

Edinának leírhatatlanul rosszulestek a férfi szavai.

– Tudod mit, igazad van – mondta. – Felejtjük el! Beszélgesünk inkább a hamburgerekről!

– Hál’ istennek! – lélegzett fel Balázs, és ezúttal ő nyúlt a tálcá felé.

Edina közben látványosan vívódott magában:

– Így van, csak ülünk és hamburgerezünk, és elfelejtjük az egészet.

A férfi mozdulata megakadt, tenyere alig két centiméterre volt a hamburgerektől.

– Mondd, neked tulajdonképpen mi a bajod?

– Semmi – mondta Edina, megvonta a vállát, és ő is nyúlt a hamburgerek felé, de félúton, ahogy Balázs, ő is megállt a mozdulatban. Beletúrt a hajába, és elmosolyodott.

– Lehet egy pusztítóan őszinte kérdésem?

Ekkor Balázs összefonta karjait a mellkasa előtt, és hátradőlt a székből. Szemmel láthatóan készen állt mindenre.

– Csak tessék! – mondta.

– Meggyilkoltál valakit?

Balázs egy ideig csak nézett, aztán felnevetett:

– Úgy érted, mostanában?

– Igen. A budiban. Kinyírtad azt a szerencsétlent?

– Milyen szerencsétlent?

– Akinek nekiütköztél, és aki utánad ment a végére.

– Nem is emlékszem, hogy bejött valaki a végébe. És miért „nyírtam volna ki”? Szerinted összemértük, én jöttem ki vesztesként, és ezt nem bírtam feldolgozni?

– Nem tudom, mit gondoljak – így Edina. – De a jelek egyértelműek. Meglátsz valakit, bejövünk ide, te nekimesz, bedobod az itálába azt a pirulát, majd megvárod, és végzel vele. A leszakadt gombok, a gyűrött ing, mind-mind arra utalnak, hogy dulakodtál valakivel, a tenyered két szélén a benyomódást pedig valami vékony, de erős és hajlékony dolog hagyta. Kötélnél vékonyabb, szóval én fojtóhurokra gondolnék. Szerintem megfojtottad azt a férfit, miközben éppen a dolgát intézte, hátulról támadtad le, és ahogy a nyomorult küszködött, és a háta a mellkasodhoz dörzsölődött, leszakadtak a gombjaid, és összegyűrődött az inged.

Edina, miután ezt végigmondta, aggódalmasan pillantott Balázsra.

A férfi arcán mosolykezdemény játszott.

– És szerinted honnan tudtam, hogy ez a valaki, az áldozatom, itt lesz? – kérdezte.

– Talán nem tudtad, csak megláttad véletlenül, és úgy határoztál, miért ne, akkor már végzel is vele, ha úgylis erre jársz.

– És a kis gyilkosneszesszeremet mindig magamnál hordom, hiszen ki tudja, mit hoz a pillanat...

Hát igen, ez volt a bökkenő. Edinának be kellett látnia: nem túl valószínű, hogy valaki pisiltető kapszulákkal és fojtóhurokkal járja a várost, hátha úgy alakul, hogy valakit sürgősen el kell tennie láb alól.

– Talán sorozatgyilkos vagy – kockáztatta meg Edina.

– Talán sok Bret Easton Ellist olvastál. Nem minden sikeres, jóképű, harmincas férfi elmebeteg gyilkos.

Edina érezte, ahogy elpirul. Totál hülyét csinált magából, legjobb lenne, ha soha többet nem venne a kezébe olyan regényt, ami-
ben akár egyetlen gyilkosságot is elkövetnek. Sőt, a biztonság ked-
véért talán egyáltalán nem kellene többé semmit sem olvasnia. Úgy
tűnik, nem neki való.

– Rendben, elismerem, találok benned valami Patrick Batemanre
emlékeztetőt, de hidd el, akárhogy töröm a fejem a nyomokkal kap-
csolatban, nem jut eszembe más magyarázat.

A férfi ekkor kinézett az ablakon a gyér körúti forgalomra.

– Akkor sem értem – fordult vissza a nő felé. – Ha azt hiszed,
hogy megöltem valakit, miért nem hívod a rendőrséget?

– Tessék?

– Ez lenne a logikus. Én a helyedben, ha arra gyanakodnék,
hogy a vacsoratársam épp most mészárolt le valakit, akkor elmen-
nék bepüderezni az orrom, és közben tárcsáznám a 112-t.

– És ha mégsem, akkor csak még nagyobb hülyét csinálnék ma-
gamból...

– Így meg határozatlanak tűnsz. Egy nő, aki nem bízik magá-
ban. Igazi ritkaság!

– Mit akarsz elérni?

– Hogy döntsél: megöltem valakit vagy sem?

– Egyre jobban hajlok arra, hogy igen.

– Remek, akkor hívd a rendőrséget!

– Ez valami tréfa?

– Mi ebben a tréfa? Ez az állampolgári kötelességed.

– És te csak úgy hagyni fogod?

– Hát igen, ez valóban probléma. Hiszen, ha valakit hidegvérrel és profin megöltem pár perce, az logikusan azt jelenti, hogy nem ma kezdtem a szakmát. Ezek után nem biztos, hogy te megúszod.

– Miről beszélsz? – komorodott el Edina. Eddig is félt és rémet látott mindenhol, de... De most érezte először úgy, hogy igazi rémet lát. Kicsit arra hasonlított, mint amikor elvesztette a szüzeségét. Azt is ezerszer elképzelte, és a valóság, hát mondjuk úgy, jóval valóságosabb volt.

– Edina, az élet döntések sorozata. Döntened kell; ha nem döntesz, akkor is döntesz. Azt hittem, aki így főz, érti ezt.

– Mi köze mindennek ahhoz, hogyan főzök?

– Mert a recepteket mindig menet közben módosítod, sosem radikálisan, csak apróságokban. Kockáztatsz. Az elején persze ez kevesebb, mint több sikert jelentett, mostanra viszont az egészben lett valami dzsesszes: apró rögtönzések végtelen és magabiztos sorozata. És minden rögtönzés döntés. A konyhában magabiztos vagy, az életben miért nem?

Edina a férfi szemébe nézett. Kezdett megvilágosodni számára ez a rejtélyes Balázs. Féltékeny rá, féltékeny a főztjére. Balázs az egész dologhoz egyfajta merev precizitással állt. Edina kísérletezőbb volt, játékosabb, a férfi viszont nagyobb tudású és konzervatív. Zenei hasonlaltal élve Edina főztje underground dzsessz, Balázsé pedig egy teljes Wagner-darab. Lehengerlő, nagyszabású, ám megalázóan rideg. Kis híján elnevette magát.

Hiszen ahogy főzött, az annyira nem volt jellemző arra, ahogy máskülönben élt. Szerette az állatokat, és érdekelte a gyógyítás. A legszívesebben állatorvos lett volna, de józanul végiggondolta, és rájött, hogy kész rizikó a felvételi, aztán az egyetem is húzós,

ki tudja, az ő képességeinek való-e, szóval inkább egészségügyi főiskolára ment, mivel az emberek mindig meg fognak betegedni, és erre külföldön is van kereslet.

Szerelmi élete is hideg kalkulációk mentén zajlott. Előbb-utóbb mindenkitől megszabadult, aminek részben valóban a krimi volt az oka, ám inkább csak a felszíni oka. Az ürügy. Mert ha jobban belegondolt, mindegyik férfiban akadt valami, ami miatt képtelen lett volna az illetővel hosszú távra tervezni. Az egyik túl makacs volt, a másik meg a „mama kicsi fia”, ám leginkább mégis az taszította bennük, hogy nem voltak álmaik. Nem mintha neki, Edinának lettek volna, de épp ezért szeretett volna maga mellé valakit, akinek vannak.

A krimi pedig... A krimi szabályos, kiszámítható szerkezete mindig megnyugtatta őt. Mint egy megbízható társ, aki hazavárja.

Ebben a világban pedig a főzés volt az ő tüzes szeretője.

Erre itt ül egy férfival, aki kicsit olyan, mint amilyennek ő saját magát elképzei, és ez a férfi féltékeny az ő rögtönzéseire. Még az is lehet, hogy meg is fogja ölni őt emiatt.

– Nem, nem vagyok magabiztos – ismerte be Edina.

– Érdekes... – tűnődött Balázs. Ekkor hirtelen megszólalt a telefonja.

Benyúlt a zakója alá, és előhalászta a készüléket.

– Tessék – emelte a füléhez.

Most Edina fordult el, és nézett ki az ablakon.

Talán el kellene futnom. Talán menekülnöm kéne.

Mégsem moccan. Valahogy annyira a felismerés hatása alá került – hogy saját magát és az egész életét egy teljesen új, szokatlan szemszögből látja –, hogy még a közvetlen életveszélyről is megfeledkezett.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Esetleges életveszélyről.

Így van. Esetleges. Hiszen ahogy a hétköznapi gondolatok az életéről és kudarcairól felbukkantak, úgy vált az egész eszmefuttatása a gyilkosságról egyre valószínűbbé. Az élet nem ilyen. Az életben csak unalmas nők és még unalmasabb, féltékeny férfiak vannak. A valóságos sorozatgyilkosok is mind csalódásnak bizonyulnának, ha találkozna velük. Rögtön szertefoszlan a pátoasz, amit az amerikai filmipar Hitchcock óta oly buzgón építget.

Miközben Edina földet ért a valóságbolygó kietlen talaján, Balázs még mindig telefonált. Nem válaszolt, meg sem szólalt, csak szokatlan figyelemmel hallgatta, amit a készülékben beszélt valaki.

Edina szavakat nem tudott kivenni, csak a beszéd ideges és valahogy felfokozott áramlását. Akárki is hívta a férfit, feszültnek halatszott, sőt inkább üldözötteknek.

– Rendben, indulok – mondta Balázs, és kinyomta a telefont.

– Ne haragudj, de... – szólt Edinához, ám a kezében tartott készülék ismét megszólalt. Ezúttal máshogy, mint az előbb. Edina ebből rájött, hogy a férfinak most SMS-e érkezett.

Balázs gyorsan megnyitotta az üzenetet, gondterhelt képet vágott, majd zsebre vágta a telefont.

– Ne haragudj, de... – kezdett bele újból.

– Menned kell, megértem – mondta Edina, és kicsit örült, hogy a kínos este legalább véget ért.

– Igen, de nem csak ezt akartam mondani. Igazság szerint velem kellene jönnöd – nézett a férfi Edina szemébe.